

Hồi 32

Tiết Cừu cố nén nước mắt:

- Văn bối sớm đã quen biết Liễu Hồng Ba, nhưng có lẽ Hồng Ba bạc mệnh đúng như Cùng gia đã nói, nàng ấy đã chết, không còn bị sự đau khổ giày vò như chúng ta nữa!

Độc Cước Thần Khất giật mình sửng sốt:

- Hồng Ba... Hồng Ba... sao chết vậy?

Tiết Cừu bèn kể lại mọi sự...

Độc Cước Thần Khất đối với Liễu Hồng Ba tình thân như cha con, nghe hung tin sao thể không lòng tan dạ nát, suýt ngất xỉu tại chỗ.

Tiết Cừu cũng lòng đau như cắt, nước mắt ràn rụa, nhưng chàng thắc mắc hỏi:

- Cùng gia, Hồng Ba đã do lão nhân gia nuôi dưỡng, Trung Nguyên sao lại có một Độc Cước Thần Khất, thật ra người ấy là ai? Lúc đầu văn bối tưởng là lệnh điệt Bao Huê Đình, nhưng lệnh điệt đã chết rồi kia mà?

Độc Cước Thần Khất lắc đầu:

- Nếu là trước lúc nhận được thư của lão hòa thượng Khách Tát Khách, lão khiếu hóa cũng rất lấy làm lạ, không biết người ấy là ai, nhưng giờ thì lão khiếu hóa đã biết y là ai rồi!

Ngưng chốc lát, Độc Cước Thần Khất nói tiếp:

- Năm kia, lúc lão khiếu hóa định dẫn Hồng Ba về Trung Nguyên thì bỗng nhiên gặp La Ả Tử, lão khiếu hóa vốn không biết y, và y cũng không biết lão khiếu hóa, nhưng chiếc gậy Lôu Hoa Cổ Đằng của lão khiếu hóa thì giới giang hồ rất ít người không biết, La Ả Tử vừa trông thấy liền gọi:

- Cùng gia! Cùng gia! Tại hạ đang tìm lão nhân gia đây!

Lão khiếu hóa rất lấy làm lạ, y sao biết lão khiếu hóa ở đây và tìm có việc gì?

Chỉ nghe La Ả Tử nói tiếp:

- Cùng gia, hôm trước tại hạ đi ngang qua đây đã gặp được lão nhân gia, thật là một sự trùng hợp, lại vừa lúc có người cần gặp lão nhân gia!

Lão khiếu hóa càng lấy làm lạ hơn, ai cần gặp mình thế nhỉ? Bèn hỏi:

- Vị nào cần gặp lão khiếu hóa vậy?

- Bồ Đạt Lạp Tự thủ tọa thiền sư Khách Tát Khách có việc cần gặp lão nhân gia, nhất định phải mời lão nhân gia đến đó một chuyến!

Lão khiếu hóa tuy không biết Khách Tát Khách là ai, nhưng vì chuyện của Bao Huê Đình, lão khiếu hóa cũng từng có tiếp xúc với người của Hồng Giáo, nhờ họ mai táng cho Bao Huê Đình, ngỡ là Bao Huê Đình đã để lại tai họa gì đó. Nên nghe La Ải Tử nói vậy, lão khiếu hóa chẳng thể không thay đổi lộ trình đi về hướng nam, theo La Ải Tử đến Lạp Tát.

Vì Bồ Đạt Lạp Tự là chùa miếu, lão khiếu hóa không tiện dẫn theo Hồng Ba, bèn để Hồng Ba ở lại khách điểm, rồi cùng La Ải Tử đi gặp Khách Tát Khách.

Khách Tát Khách vừa thấy lão khiếu hóa đến, ra về hết sức vui mừng, lập tức bảo người bày một bàn tiệc chay thịnh soạn để tẩy trần cho lão khiếu hóa.

Trong bữa tiệc, lão khiếu hóa chưa kịp hỏi Khách Tát Khách cần gặp có việc gì, Khách Tát Khách đã bàn luận võ công với lão khiếu hóa. Lão khiếu hóa ngay từ bé đã yêu thích võ công, đến tuổi già cũng chưa mệt mỏi, biết Thiên Lôi Chuông của Hồng Giáo hết sức lợi hại, nhưng chín chiêu Đại Cầm Nã Thủ của Cái Bang thần diệu khôn cùng, lão khiếu hóa lại trải qua mười mấy năm khổ công nghiên cứu, càng thêm tinh tiến hơn.

Thế là, hai người bắt đầu tỷ đấu bằng miệng, đó là cuộc tỷ đấu không hề tổn thương hòa khí, lát sau đã qua trăm chiêu, sau cùng Khách Tát Khách không tiếp được chiêu Phan (bám) Long Phụ (nú) Phụng, nếu là thật sự giao thủ, Khách Tát Khách hẳn thọ trọng thương. Thế là, Khách Tát Khách cười ha hả, kết thúc cuộc khẩu chiến...

Nào ngờ trong lúc khinh suất ấy, họ đã bỏ Đại Ma Hoàn vào trong rượu. Lão khiếu hóa vốn thích rượu và tửu lượng rất cao, uống ngàn chung cũng không say, chẳng ngờ ngay khi lão khiếu hóa hỏi Khách Tát Khách cần gặp có việc gì, bỗng cảm thấy trong bụng khó chịu, lão khiếu hóa công lực thâm hậu, mấy mươi năm không hề có cảm giác khó chịu, dù nuốt vào bụng hằng chục con ruồi cũng vẫn tiêu hóa tốt.

Khi lão khiếu hóa nhận thấy không ổn, liền vận công ngăn độc lại. Ngay khi ấy, từ sau Khách Tát Khách đi ra một người tướng mạo giống hệt lão khiếu hóa, lão khiếu hóa bàng

hoàng sửng sốt, liền tức ngắt xiú. Đến khi hồi tỉnh, công lực tuy chưa mất, nhưng đã quên hết tất cả, trở thành người không có quá khứ...

Thì ra người giống hệt lão phu chính là Bao Huê Đình, hẳn vì sợ lão khiếu hóa nên đã uống Đại Ma Hoàn giả chết, về sau chẳng rõ hẳn đã tìm đâu được mấy quả Xá Lợi Tử mà Hồng Giáo cho là kỳ trân dị bảo, dùng Xá Lợi Tử dụ giảm Khách Tát Khách, nói lão khiếu hóa là người xấu xa, và trút hết mọi tội lỗi của hẳn cho lão khiếu hóa. Sau cùng, Thần Kiểm Thủ đã tin lời hẳn, dùng Đại Ma Hoàn ám hại lão khiếu hóa...

Sau đó, hẳn mang Lâu Hoa Cổ Đằng của lão khiếu hóa đến khách điếm, hẳn đã từng theo lão khiếu hóa một năm, hiểu rõ hết tính tình và sở thích của lão khiếu hóa, nên đã đánh lừa được Liễu Hồng Ba, rồi sau cùng Hồng Ba đã chết oan uổng dưới tay hẳn.

Giờ lão khiếu hóa đã biết hẳn sắp đến đây, nhất định phải đón đường, lần này quyết không buông tha cho hẳn, hẳn chẳng những hãm hại lão khiếu hóa, mà còn hại chết ái đồ của lão khiếu hóa và hủy hoại thanh danh mấy trăm năm của Cái Bang.

Lão khiếu hóa chẳng những không thể buông tha cho hẳn, mà còn phải bắt sống hẳn mang về Trung Nguyên, rửa sạch vết nhơ cho Cái Bang. Hai vị đã nóng lòng cứu người, vậy hãy cưỡi chim đi trước. Nhưng hãy yên tâm, lão khiếu hóa nhất định sẽ đích thân mang hẳn đến trước mặt Tiết thiếu hiệp, để cho Tiết thiếu hiệp chính tay báo phục thân thù.

Tiết Cừ chờ Độc Cước Thần Khất dứt lời mới nói:

- Không, Tiết mỡ cũng phải đi, đó chẳng phải không tin Cùng gia, vì Bao Huê Đình quá ư xảo quyết, chúng ta phải chia nhau chặn đường mới có hy vọng thành công. Nếu để cho y trốn thoát, ẩn nấp trong rừng rậm bát ngát, lúc ấy càng thêm phí công tốn sức. Còn về chuyện cứu người, có Bạch Châu mang thuốc giải về là được rồi!

Tiết Cừ quả là chẳng phải không tin Độc Cước Thần Khất, tội ác tà trời của Bao Huê Đình đã đủ khiến Độc Cước Thần Khất hận y thấu xương, nhưng chàng lo ngại cho võ công của Độc Cước Thần Khất, chẳng rõ có chắc chắn thắng nổi người áo xám hay không, hơn nữa người áo xám lại có Phi Hồn Kiếm trong tay, càng như hổ thêm cánh.

Chàng nào biết người áo xám đã tặng Phi Hồn Kiếm cho Tam Lãnh Kiếm, và cũng chẳng tiện nói rõ là sợ Độc Cước Thần Khất một mình không phải là địch thủ của người áo xám.

Độc Cước Thần Khất nghe chàng nói vậy cũng không tiện phản đối, mà cũng không dám phản đối, và cũng chẳng lộ vẻ không vui, bởi vì Tiết Cừ là ân nhân cứu mạng của ông.

Theo lời dặn bảo của Tiết Cừ, Bạch Châu đành phải một mình cuội chim trở về, nhưng cậu bé cũng thầm quyết định, khi mang thuốc giải về đến là sẽ lập tức cuội chim đi tìm Tiết Cừ.

Ngay trưa chiều hôm ấy, Tiết Cừ với Độc Cước Thần Khất cũng rời khỏi Lạp Tát, Độc Cước Thần Khất từng đến đây mấy lần, rất quen đường thuộc lối, không cần người dẫn đường.

Vào lúc chiều tối, hai người đã đến trên một ngọn núi, thấy đường núi càng lúc càng hẹp, một bên là vách núi cheo leo, còn một bên là vực sâu ngàn trượng.

Tiết Cừ thăm nhủ:

- Nếu chặn đường người áo xám tại đây, y có chắp cánh cũng không bay thoát được!

Ngay khi ấy, bỗng nghe trên đường vang lên một chuỗi cười dài như sấm động, hết sức kinh người, âm vang hồi lâu chưa dứt.

Tiết Cừ sững sốt, Độc Cước Thần Khất đã dừng chân đứng lại, chờ dứt tiếng cười mới nói:

- Tiết thiếu hiệp, người này chẳng rõ có dụng ý gì, nhưng nghe tiếng cười cũng biết y công lực thâm hậu, đề phòng vạn nhất, chúng ta hãy đi cách nhau hơn một trượng để tiện bề ứng phó!

Tiết Cừ gật đầu tán đồng, chờ Độc Cước Thần Khất đi xa gần hai trượng, chàng mới cất bước theo sau, lẽ đương nhiên đây không phải nhút nhát, mà là thận trọng vẫn hơn.

Hai người rẽ qua hai khúc quanh, trước mắt bỗng mở rộng, như đã đến tận cùng, và ngay chỗ tận cùng ấy đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng cao to, mặc tăng bào trắng, trên đỉnh đầu có tám chấm sáng, hai bên huyệt Thái Dương gồ cao, nhìn là biết ngay công lực hết sức thâm hậu.

Độc Cước Thần Khất trông thấy trước, bất giác sững sốt, vội tiến tới thì lễ nói:

- Đại sư là cao tăng ở đâu? Chẳng hay cản đường lão khiếu hóa có việc gì?

Lão hòa thượng lại cười to nói:

- Không dám! Không dám! Khiếu hóa thí chủ, bốn quốc sư không phải tìm thí chủ, mà là vị tiểu thí chủ họ Tiết đi cùng, hãy bảo vị tiểu thí chủ ấy đến đây!

Độc Cước Thần Khất vừa nghe đối phương tự xưng quốc sư, lòng bất giác rúng động, quốc sư trong Hồng Giáo là cao thủ đệ nhất Tây Tạng, võ công cao thâm hơn Khách Tát Khách rất nhiều, đồng thời cũng hết sức lầy lăm lạp, sao ông ta lại chỉ tìm Tiết Cừ thế nhỉ?

Lúc này Tiết Cừ vừa rẽ qua khúc quanh, chàng cũng đã nghe rõ lời nói của lão hòa thượng, bèn nói:

- Đại quốc sư tìm Tiết mỗ có gì chỉ giáo?

Đại quốc sư chăm chăm nhìn Tiết Cừ từ đầu đến chân, hồi lâu mới nói:

- Tiết thiếu hiệp, xin hãy đến đây để tiện nói chuyện!

Đại quốc sư nói xong liền tránh sang bên, người ta đã chỉ đích danh khiêu chiến, Tiết Cừ bèn vòng qua Độc Cước Thần Khất, tranh trước đi đến chỗ cửa ra.

Chỗ đứng của Đại quốc sư cũng không phải tận cùng, mà chỉ là một khoảng đất trống rộng hơn chút ít, diện tích chừng một trượng rưỡi.

Chỉ nghe đại quốc sư nói:

- Nghe báo Tiết thiếu hiệp đã luyện thành thần công thượng cổ Khúc Dương Chỉ, chuyên khắc chế Thiên Lôی Chương của bốn giáo, chẳng hay có thật không?

Tiết Cừ mỉm cười:

- Không sai, Tiết mỗ đã luyện thành môn võ công ấy, nhưng không phải chuyên để đối phó Thiên Lôی Chương...

Đại quốc sư xoa tay ngắt lời:

- Hãy khoan! Xin hỏi thêm một điều, Tiết thiếu hiệp luyện thành võ công từ đâu? Tôn sư là vị nào?

Tiết Cừ ngạc nhiên:

- Tiết mỗ luyện thành võ công ở Thiên Trì, đó là tuyệt học do tiền bối Thiếu lâm để lại, chả lẽ...

Đại quốc sư lại cười ha hả ngắt lời:

- Vậy thì đúng rồi! Mấy trăm năm trước, Thiếu Lâm Tự có một vị Khổ Hành đại sư đã đến Tây Tạng, cùng một vị quốc sư mấy đời trước của bốn giáo nghiên cứu võ công, sau hơn ba trăm chiều, quốc sư bốn giáo với một chiều Thiên Lôی Chương suýt thắng vị Khổ Hành đại sư ấy. Lúc bấy giờ vị quốc sư bốn giáo một lời nói lỡ, đã khiến vị Khổ Hành đại sư ấy bẽ mặt, tức giận bỏ đi và thề quyết nghiên cứu ra tuyệt kỹ Khúc Dương Chỉ để phá Thiên Lôی Chương... Sau khi Khổ Hành đại sư đi khỏi, quốc sư bốn giáo vì danh vọng đành phải răn bảo hậu bối nghiên cứu sâu hơn, tuyệt đối không thể để cho bản thân Khổ Hành đại sư hoặc hậu bối phá được Thiên Lôی Chương. Mấy ngày qua bốn quốc sư vì có việc ra ngoài, Tiết thiếu

hiệp lại đến và thi triển tuyệt kỹ khiến cho thiền sư bốn giáo kinh khiếp. Khi bốn quốc sư về đến thì Tiết thiếu hiệp đã đi khỏi, nên bốn quốc sư đành phải đuổi theo đến đây!

Tiết Cừ vỡ lẽ, đã là chuyện tỷ thí võ công giữa giáo phái thì phải toàn lực xuất thủ, bèn nói:

- Theo đại quốc sư thì sao?

Đại quốc sư đưa mắt nhìn Tiết Cừ:

- Chúng ta không thù không oán, bốn quốc sư chỉ tuân theo di ngôn trong giáo đuổi theo Tiết thiếu hiệp, vậy chúng ta hãy với quyền cước quyết một phen thắng bại tại nơi chật hẹp này, đôi bên cứ thi triển hết sở học, nhưng đừng căng thẳng quá mức, chỉ chạm đến là dừng tay.

Tiết Cừ khó xử nói:

- Nhưng muốn phá Thiên Lôi Chương của đại quốc sư, không thể nào chạm đến là dừng tay, vậy biết tính sao đây?

Đại quốc sư cười to:

- Không hề gì, thiếu hiệp cứ toàn lực thi triển!

Tiết Cừ lòng thoáng rúng động, thầm nhủ:

- Chẳng lẽ công lực Thiên Lôi Chương của ông ta đã luyện đến mức có thể chống lại Khúc Dương Chỉ của mình hay sao?

Độc Cước Thần Khất bỗng tung mình đến, cản giữa hai người nói:

- Vậy thì hà tất phải tỷ thí?

Đại quốc sư mỉm cười:

- Hiếm khi có cơ hội kỳ phùng địch thủ, không khỏi ngứa tay, khiêu hóa thí chủ hãy yên tâm đứng bên xem, bốn quốc sư có chừng mực!

Đại quốc sư nói vậy, bất giác kích dậy tính cao ngạo của Tiết Cừ, thầm nhủ:

- Tiết Cừ này chắc chắn thua lão hay sao?

Đoạn bèn cất bước đi đến phía dưới, cố ý để cho đại quốc sư chiếm lấy vị trí có lợi, mỉm cười nói:

- Vậy thì xin mời đại quốc sư xuất chiêu!

Độc Cước Thần Khất thấy Tiết Cừ khiêu chiến trước, đành lui về nơi cửa đường hẹp.

Đại quốc sư với Tiết Cửu đứng đối mặt nhau, toàn thần chú mắt nhìn đối phương, hồi lâu bất động.

Đột nhiên, đại quốc sư quát to:

- Hãy cẩn thận!

Rồi thì tay áo phất lên, một luồng kinh phong như vũ bão ập nhanh vào Tiết Cửu.

Tiết Cửu biết đó là Phong Lôi Chưởng, liền lạng người sang trái, nhưng đột nhiên xoay người, theo hướng gió lướt nhanh sang phải.

Khoảng đất này chỉ rộng chừng trượng rưỡi, một bên là vực sâu, một bên là vách núi, khinh suất một chút là nguy hiểm đến tính mạng, rơi xuống vực sâu tan xương nát thịt, chết chẳng toàn thân.

Đại quốc sư một chưởng vô hiệu, chưởng thứ nhì đã phát, với chiêu Bàn Long Tật Chuyển (xoay nhanh), chưởng phong cuốn xoáy xô ra, lợi hại hơn trước mấy phần.

Tiết Cửu có ý nhường trước ba chiêu, vẫn không hồi thủ phản kích, chỉ thấy chàng tung mình lên không, tránh khỏi chưởng kinh đối phương, bàn tay đẩy nhẹ vào vách núi, người lại hạ xuống.

Đại quốc sư liền tiếp hai chưởng chưa bức bách được Tiết Cửu xuất thủ, cũng không khỏi nóng mặt, lại buông tiếng quát vang, hai tay cùng lúc tung ra, một trước một sau, kinh phong phủ trùm cả một khoảng đất trống.

Tiết Cửu thi triển Thất Tuyệt Du Thân Bộ lượn lách trong khoảng hở chưởng phong, thoạt trái thoạt phải, loáng cái đã đến bên cạnh đại quốc sư, vụt quay người, đối mặt ngay với cánh tay trái của Đại quốc sư.

Tiết Cửu thân pháp nhanh như tia chớp, Độc Cuộc Thần Khất đứng bên cũng không khỏi kinh hãi, ông chưa từng chứng kiến võ công của Tiết Cửu, chẳng ngờ lại cao minh đến vậy. Ông vốn rất lo cho Tiết Cửu, giờ thì đã yên tâm, tin là dù Tiết Cửu không thắng nổi đối phương, bằng vào thân pháp cũng không đến nỗi thọ thương.

Tiết Cửu một chưởng bổ nhanh ra, tưởng là bất ngờ, đối phương hẳn khó tránh khỏi, nào ngờ một chưởng tung ra, loáng cái Đại quốc sư đã mất dạng.

Đại quốc sư là cao thủ đệ nhất Tây Tạng, lẽ nào bất tài như vậy, hai tay lão chiêu thức tuy đã thi triển đến cùng, không thể thu về chống đỡ, nhưng đôi chân thì không có gì bất tiện, chỉ nhẹ nhàng lạng người đã đứng ở vị trí của Tiết Cửu.

Hai người sau khi hoán đổi vị trí, lập tức tranh nhau tấn công, chỉ nghe tiếng gió rít vang, thoảng chốc mười mấy chiêu đã qua, bên nửa cân bên tám lạng, không ai giành được thượng phong.

Độc Cước Thần Khất đứng bên cũng xem đến ngây ngẩn bởi võ công ghê gớm của hai người.

Bỗng nghe Đại quốc sư quát vang:

- Đi!

Thân người Tiết Cừu liền bay bổng lên không, ra ngoài vực thẳm, đột nhiên lảng không ngoặc trở lại, lao xuống tấn công phủ đầu Đại quốc sư.

Nhưng Độc Cước Thần Khất đã kinh hoàng đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, thầm nhủ:

- Đây còn gì là chạm đến thì thôi nữa, rõ ràng là một trận ác chiến hiểm có trong võ lâm!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang trời, Độc Cước Thần Khất biết là hai người đã giao thủ một chưởng, họ cách nhau không đầy một trượng, nhưng đều đứng yên tại chỗ, không ai lui nửa bước.

Độc Cước Thần Khất hết sức kinh ngạc, sao thế như vậy được? Nhưng khi hai người giao thủ tiếp, Độc Cước Thần Khất mới nhìn thấy, chỗ hai người đứng đã lún xuống hai đôi dấu chân, đôi nào cũng sâu ba bốn tấc, thật là kỳ phùng địch thủ, khó phân thắng bại.

Độc Cước Thần Khất cũng là cao thủ bậc nhất Trung Nguyên, xem trận đấu của hai người cũng không khỏi bội phục, chưởng pháp ảo diệu thần kỳ của họ xem ra còn cao hơn Đại Cầm Nã Thủ của Cái Bang.

Lát sau, hai người đã giao thủ hơn hai trăm chiêu, trời cũng đã tối dần.

Bỗng, hai người lại hoán đổi vị trí, bốn mắt nhìn nhau đứng lặng yên.

Đại quốc sư cất tiếng nói trước:

- Cẩn thận, Thiên Lôi Chưởng đến đây!

Rồi thì xuất chưởng như tia chớp, quả như sấm sét nổi dậy, rền vang khắp núi rừng, hồi lâu chưa dứt.

Tiết Cừu vận đờ chân khí, buông tiếng hú vang, rồi co ngón tay búng ra, một luồng kinh phong bắn ra nhanh như chớp, nhắm vào lòng bàn tay đối phương.

Vì đối phương đã nói rõ chạm đến là thôi, Tiết Cừ cũng biết Khúc Dương Chỉ của mình là khắc tinh của Thiên Lôi Chưởng, nên chỉ sử dụng năm thành công lực, định khi thấy tình thế không ổn, có thể kịp thời thu hồi chỉ lực, không muốn gây tổn thương cho đối phương, người ta mấy mươi năm khổ luyện, sao thể hủy đi trong khoảnh khắc.

Nào ngờ, trong lòng bàn tay của Đại quốc sư bỗng nảy sinh một sức đẩy cực mạnh, đẩy chỉ lực của chàng bật ngược trở về, đồng thời chưởng độc của Thiên Lôi Chưởng cũng ập nhanh đến.

Do bởi lòng tốt suýt nữa khốn đốn, đây thật là điều Tiết Cừ không thể nào ngờ đến, chàng vội lách người sang bên, đã đứng ngay bên bờ vực thẳm.

Đại quốc sư buông tiếng cười ha hả, chưởng thứ nhì tung ra, Thiên Lôi Chưởng như bóng theo hình ập đến bờ vực.

Tiếng cười của Đại quốc sư đầy vẻ kiêu ngạo, khiến Tiết Cừ lòng bùng lửa giận, nhất là chưởng này hoàn toàn không khách sáo, không như chạm đến là thôi, nếu Tiết Cừ tránh né hoặc không tiếp nổi chưởng này, chắc chắn bị rơi xuống vực thẳm.

Tiết Cừ đã bùng lửa giận, đâu còn nương tay nữa, Khúc Dương Chỉ bung nhanh ra, lần này đã dùng đến mười hai thành công lực, vừa nhanh vừa mạnh bắn thẳng vào lòng bàn tay của Đại quốc sư.

Đại quốc sư ngỡ là Khúc Dương Chỉ của Tiết Cừ chưa đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, trong khi Thiên Lôi Chưởng của lão đã tinh thâm và có thể tự sinh ra sức phản kháng, nên lão hết sức yên tâm.

Giờ thấy chỉ lực của Tiết Cừ quá ư uy mãnh, bất giác giật mình kinh hãi, định thu hồi chưởng lực, nhưng không còn kịp, định gia tăng hai thành công lực, nhưng cũng đã muộn, chỉ cảm thấy một luồng sức nóng như thanh sắt nung đỏ đâm thẳng vào lòng bàn tay.

Thế là, một cánh tay của Đại quốc sư lập tức buông rũ xuống, trán toát mồ hôi to cỡ hạt đậu, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tiết Cừ tưởng chiều này đã phá hủy Thiên Lôi Chưởng của đối phương, liền hoảng kinh nói:

- Đại quốc sư, tại hạ...

Đại quốc sư tuy trán đầm mồ hôi, mặt mày trắng bệch, song vẫn hào sảng cười to, ngắt lời:

- Tiểu hiệp võ công cao minh, bốn quốc sư hết sức khâm phục, Khúc Dương Chỉ quả thật là thần diệu, đúng là khắc tinh của Thiên Lô Chuông. Nhưng tiểu hiệp hãy yên tâm, bốn quốc sư chưa đến nỗi tệ hại như tiểu hiệp nghĩ đâu, mặc dù cánh tay này tạm thời mất linh hoạt, nhưng công lực chưa bị phá, xin hỏi tiểu hiệp quê quán ở đâu? Có thể tìm gặp tiểu hiệp trong Thiếu Lâm Tự hay không?

Tiết Cừ nghe vậy, biết đối phương vẫn còn muốn tử đấu, bèn nói:

- Tại hạ nhà ở Hán Dương Đồng Bảo, chỉ hỏi Đồng Bảo, giới võ lâm chẳng ai không biết!

Đại quốc sư lại cười to:

- Tốt lắm! Ba tháng sau bốn quốc sư hẳn vào Trung Nguyên, tìm tiểu hiệp tử đấu lần nữa!

Dứt lời, liền quay người thi triển kinh công tuyệt đỉnh bỏ đi.

Độc Cước Thần Khất đứng xem đến kinh tâm động phách, Đại quốc sư đi khỏi mới thở phào một hơi dài, như vừa trút khỏi gánh nặng ngàn cân, tiến tới nói:

- Tiết thiếu hiệp luyện thế nào mà công lực lại thâm hậu đến mức này, vậy mà lão khiêu hóa còn lo lắng cho thiếu hiệp, thật là vớ vẩn!

Tiết Cừ lắc đầu:

- Tại hạ không khác gì người thường, chẳng qua là nhờ may mắn thôi! Lúc tại hạ mười một tuổi, so với Bạch Châu thật kém xa. Bạch Châu chỉ cần gặp được kỳ duyên, thành tựu ắt hẳn hơn xa tại hạ!

- Đó cũng chưa biết chừng, kỳ duyên trên đời chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, có người tìm cả đời cũng không gặp được, còn người có phúc duyên sâu dày thì không cần tìm mà lại gặp, thằng bé Bạch Châu quá là liến thoắng, thành tựu trong tương lai rất khó nói, lão khiêu hóa dám nói chắc chắn y không hơn được thiếu hiệp.

Lúc này hai người đã lên đến đỉnh núi, vầng trăng cũng đã lên cao, dưới ánh trăng vàng vạc, chẳng còn thấy bóng dáng Đại quốc sư đâu nữa.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, bất giác lại mấy ngày trôi qua.

Theo sự suy đoán của Tiết Cừ, rất có thể đây chính là vùng núi phía tây nam Thông Thiên Hà, con đường duy nhất dẫn đến Tây Tạng.

Quả nhiên, dưới sự tìm kiếm kỹ lưỡng của Tiết Cừu và Độc Cước Thần Khất, trưa hôm sau đã phát hiện ra bóng dáng của người áo xám, y đang phóng đi trên con đường ven núi.

Độc Cước Thần Khất vừa thấy người áo xám, lòng liền bùng lửa giận, cũng chẳng nói với Tiết Cừu, lặng lẽ phóng đi đến chân núi.

Ông tuy chỉ còn một chân, nhưng phóng đi nhanh như gió.

Tiết Cừu cũng đã phát giác, nhưng chưa hành động ngay, chờ cho Độc Cước Thần Khất phóng đi, chàng mới bám theo.

Người áo xám đang phóng đi, bỗng thấy Độc Cước Thần Khất xuất hiện trước mặt, y lập tức đứng thừ ra tại chỗ.

Độc Cước Thần Khất mắt đỏ như lửa, giận run nói:

- Huê Đình, tên tặc tử khi sư diệt tổ, vong ân phụ nghĩa kia, ngươi còn nhận ra ta không hả?

Người áo xám bỗng cười vang nói:

- Ngươi định dọa bốn nhân ư? Đúng là nằm mơ, trò quái quỷ này cũng mang ra bốn cột trước mặt bốn nhân. Xem chưởng!

Người áo xám một chưởng tung ra, chưa đến nửa chừng, đột nhiên biến chưởng thành trảo, chộp vào bả vai Độc Cước Thần Khất, đó chính là chiêu Thần Long Thám Trảo trong tuyệt kỹ Đại Cầm Nã Thủ của Cái Bang, ảo diệu khôn cùng, xem như chộp vào bả vai, nhưng thật ra là chộp vào ngực.

Độc Cước Thần Khất là lão bang chủ Cái Bang, nhìn là biết sự lợi hại của nó, nhưng vừa nhìn thấy đối phương xuất thủ, biết là công lực chưa tinh thuần, bất giác buông tiếng cười hăng hắc, lật cổ tay chộp ngược lên trên.

Chiêu này cũng có tên Chế Mạng Thất Thốn, chuyên dùng để đối phó độc xà, đối phương tuy không phải độc xà, nếu chộp trúng cổ tay, nửa người cũng chẳng thể động đậy.

Người áo xám thấy vậy cả kinh, vội bạt tay ra ngoài, đột nhiên đẩy mạnh, mượn thế ngực thế, bất kể kết quả thế nào, vội lạng người sang bên.

Một chiêu chưa hết, Độc Cước Thần Khất cũng bất giác sửng sốt, chiêu thức này thật quái lạ, không phải Đại Cầm Nã Thủ, mà cũng là một chiêu thức ông không ngờ đến.

Độc Cước Thần Khất để cho đối phương thoát khỏi một chiêu, lòng càng tức giận hơn, liền tức tung mình lên cao, lẳng không lộn người, đầu dưới chân trên, hai tay dang ra, hết như chim ung lao bổ xuống người áo xám.

Đó chính là chiêu Chấn Thiên Hải Địa lợi hại nhất trong chín chiêu Đại Cầm Nã Thủ, một khi thi triển, trong vòng ba trượng khó mong thoát khỏi.

Người áo xám lẽ nào không biết sự lợi hại ấy, đã tung mình ra xa ba trượng, quát to:

- Các hạ là ai? Dám luyện trộm tuyệt kỹ của bốn bang?

Độc Cước Thần Khất cười khẩy:

- Huê Đình, tên tặc tử độc ác ngươi còn vờ vĩnh gì nữa, nếu còn tiếp tục vờ vĩnh, hôm nay ngươi đừng hòng được chết nhanh chóng, dù lão phu không ra tay thì cũng có người đối phó với ngươi!

- Huê Đình!

Người áo xám kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi thì hết sức luống cuống.

Độc Cước Thần Khất nghe vậy cũng lòng rùng động mạnh, bởi ông bỗng có linh cảm, dường như có điều gì không ổn.

Lúc này, Tiết Cửu đứng phía sau người áo xám thầm cười khẩy nghĩ:

- Để xem lão hạ độc thủ đối phó với diệt nhi của lão như thế nào?

Nào ngờ, bỗng nghe Độc Cước Thần Khất la lên:

- Lục trưởng lão! Lục Thanh, chả lẽ là ngươi ư?

Người áo xám rùng mình, hai mắt lộ vẻ kinh hãi nói:

- Lão... lão... lão...

Độc Cước Thần Khất bỗng cười thê thiết nói:

- Thì ra là ngươi, ngươi đã làm hại bốn bang, hôm nay phải cho ngươi nếm bạo hình phân bang mới được. Lục Thanh, nếu ngươi thoát khỏi tay lão phu, hôm nay tha chết cho ngươi một phen!

Độc Cước Thần Khất không để cho người áo xám có thời gian phân trần, hai tay vung động, lại tung mình lao tới.

Người áo xám đâu dám chống đỡ, lạng người tránh né, vòng đến sau một tảng đá to, run giọng nói:

- Lão... lão... lão...

Vẫn chỉ một tiếng "lão", không sao nói tiếp được nữa.

Độc Cước Thần Khất chẳng chút dung tình đuổi theo đến nơi, gằn giọng nói:

- Lục Thanh, chả lẽ ngươi đã quên là chống đối càng thêm nặng tội..

Người áo xám hồn phi phách tán, co chân quỳ sụp xuống đất, bi thiết nói:

- Lục Thanh biết là lão bang chủ, nhưng...

Chưa dứt lời, hai bàn tay Độc Cước Thần Khất đã sắp chạm vào vai lão, nhưng lão đã quỳ xuống, khiến Độc Cước Thần Khất dậm ra lưỡng lự.

Tiết Cừ hết sức kinh ngạc, thắc mắc thầm nhủ:

- Đây thật ra là sao thế này? Người áo xám sao lại không phải là Bao Huê Đình mà Độc Cước Thần Khất đã nói thế này?

Độc Cước Thần Khất đang lưỡng lự chưa hạ thủ, người áo xám nói tiếp:

- Nhưng... chẳng phải chính lão bang chủ đã lệnh cho thuộc hạ thi hành sao?

Độc Cước Thần Khất ngăn người, sau cùng hai tay buông xuống, quát:

- Việc này thật ra thế nào? Nói mau!

Người áo xám lại rùng mình, song vẫn quỳ yên trên đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên nói:

- Xin thứ cho Lục Thanh táo gan hỗn xược, việc gì ngoài lão bang chủ ra, kẻ khác không biết, trong Lãnh Bảo ở tỉnh An Huy, chính lão bang chủ đã bảo Lục Thanh ăn mặc thế này, thẳng đường đến Lạp Mục Tự ở Kiết Nhĩ Thiếp Tây Tạng tìm gặp Hồng y đại lạt ma Cát Nhĩ Già...

Độc Cước Thần Khất nghe đến đó đã hiểu ra, Tiết Cừ cũng hiểu ra, rõ ràng Bao Huê Đình sau khi trốn khỏi Lãnh Bảo lại dùng kế kim thiên thoát xác.

Độc Cước Thần Khất cũng đã nghe Tiết Cừ nói rồi, đương nhiên ông cũng hiểu, ông tức giận mắng:

- Thật là khốn kiếp, lũ vô dụng các ngươi không biết phân biệt thật giả, bị người sai khiến như trẻ con, lão phu thật tức chết đi được!

Lục Thanh sau cùng đã ngẩng lên, gỡ mặt nạ ra và nói:

- Lão bang chủ, việc này thật ra là sao?

Tiết Cừ nghe tiếng nói Lục Thanh rất giống Bao Huê Đình, lúc đầu còn chưa tin, giờ nhìn rõ diện mạo, niềm hy vọng của chàng lại một lần nữa tiêu tan.

Thế làm, chàng cũng hiện thân đi ra.

Lục Thanh vừa trông thấy chàng, liền biến sắc mặt nói:

- Lão bang chủ, hãy cẩn thận!

Độc Cước Thần Khất bực tức quát:

- Cẩn thận cái đầu của ngươi, các ngươi thấy đều bị tặc tử kia đánh lừa, bốn cột trong lòng bàn tay, không bằng một đứa trẻ con, để cho giới võ lâm chê cười.

Những lời không đầu không đuôi của Độc Cước Thần Khất khiến Lục Thanh chẳng hiểu gì cả, thấy Tiết Cừ từng bước tiến lại gần, vội đứng lên giới bị.

Độc Cước Thần Khất giận xanh mặt, đột nhiên vung tay, tát cho Lục Thanh lộn nhào hai vòng, gắt giọng mắng:

- Thật uổng cho ngươi là trưởng lão trong Cái Bang, tự mệnh là người chính nghĩa, vậy mà không phân biệt được đen trắng, mù quáng làm vậy, lại còn mặt mũi gặp lão phu, lão phu thật muốn...

Tiết Cừ thấy Độc Cước Thần Khất quá tức giận, vội lên tiếng khuyên:

- Cùng gia, việc này cũng chẳng trách ai được, y chẳng những đánh lừa được tất cả mọi người trong quý bang, mà còn đánh lừa cả giới võ lâm, ngay chính Túy Thánh Lạc tiền bối cũng không tránh khỏi.

Độc Cước Thần Khất nghe Tiết Cừ nói vậy, lòng mới an ủi phần nào, song vẫn nói:

- Người khác thì còn có thể lượng thứ, nếu đệ tử bốn bang mà lưu ý một chút, lẽ nào không phân biệt ra, nhất là mấy người bọn họ đã theo bên lão khiêu hóa mấy mươi năm...

Độc Cước Thần Khất nói đến đó, lửa giận lại phùng lên, trông dáng vẻ ông thật như muốn đánh cho Lục Thanh một trận mới hả.

Tiết Cừ vội lại xen lời:

- Cùng gia, bây giờ xin tạm đừng giận, chỉ đáng hận là tặc tử ấy bản lĩnh quá cao, quỷ kế đa đoan, một tay che kín cả trời, giờ chúng ta chủ yếu nhất là muốn biết tên tặc tử ấy sau khi rời khỏi Lãnh Bảo đã đi về hướng nào và ẩn náu ở đâu?

Độc Cước Thần Khất nhớ lại năm xưa cũng từng bị Bao Huê Đình giả chết đánh lừa, bất giác đổ mặt. Tiết Cừu nói không sai, tặc tử ấy quá lợi hại, bèn nghe lời Tiết Cừu, hỏi Lục Thanh về hướng đi của Bao Huê Đình.

Lục Thanh ngây người ra hồi lâu mới rụt rè nói:

- Thuộc... thuộc hạ biết phải trả lời thế nào? Lão... lão bang chủ chẳng phải đang ở đây là gì?

Độc Cước Thần Khất há miệng lại định mắng, Tiết Cừu vội nói:

- Vậy cũng khó trách, Cùng gia không nói cho Lục trưởng lão biết rõ sự tình, Lục trưởng lão sao thể hiểu ra? Nếu là tại hạ thì cũng vậy thôi!

Độc Cước Thần Khất nghĩ lại, bất giác phì cười, bèn kể cho Lục Thanh nghe về mọi tội ác của Bao Huê Đình.

Lục Thanh nghe hiểu rồi, đồng thời cũng nhận ra tội lỗi của mình, lại quỳ xuống đất van xin Độc Cước Thần Khất tha thứ.

Như vậy lại khiến Độc Cước Thần Khất nổi giận mắng:

- Việc chính không nói, lại lái nhải như đàn bà thế này, lão phu thật muốn đánh cho người một trận!

Lục Thanh run giọng:

- Lão bang chủ đánh thuộc hạ cũng chẳng oan, có điều là tặc tử đáng hận kia thuộc hạ cũng không biết đi đâu. Nhưng chúng ta chỉ cần trở về Trung Nguyên hẳn sẽ rõ, vì Long bang chủ hãy còn đi với hắn, những nơi Long bang chủ đến, hỏi đệ tử bốn bang là biết ngay!

Độc Cước Thần Khất cười khẩy:

- Nếu hắn tách khỏi tên súc sanh vô dụng đó thì sao?

Lục Thanh cúi hống, không sao trả lời được.

Tiết Cừu tiếp lời:

- Điều ấy không đáng lo, Long bang chủ rất là trung thành, quả là một vị bang chủ tốt hiểu biết lễ nghĩa, hẳn không dễ dàng rời xa tên tặc tử ấy...

Tiết Cừu càng khen Khất Thục Càn Khôn Long Bần, Độc Cước Thần Khất lòng càng đau khổ, điều ông lo nhất là Bao Huê Đình ẩn náu không lộ diện, biển người mệnh mông biết đâu mà tìm, hơn nữa y lại là người tinh ranh thế kia?

Chỉ nghe Tiết Cừ nói tiếp:

- Hôn nữa, trước khi y biết Cù gia đã hồi phục, hẳn là không dễ dàng rời xa Long bang chủ, vì Long bang chủ đầu sao cũng là một trợ thủ đắc lực của y.

Độc Cước Thần Khất nghe vậy, lòng cũng cảm thấy an ủi phần nào.

Tiết Cừ bỗng chăm chăm nhìn vào chiếc áo xám của Lục Thanh nói:

- Lục trưởng lão có thể cho mượn chiếc áo xám và mặt nạ không?

Lục Thanh khi đã biết rõ sự thật, sự thù địch đối với Tiết Cừ trước kia dĩ nhiên cũng tiêu tan, nhưng khi hai tay trao mặt nạ da người và áo khoác xám cho Tiết Cừ, trong lòng vẫn cảm thấy hơi áy náy.

Tiết Cừ đón lấy mặt nạ và áo khoác, không hề xem qua, nhét ngay vào trong túi da.

Thế là, ba người lập tức lên đường trở về Trung Nguyên.

Sau trưa hôm ấy, ba người đang tiến vào địa phận tỉnh Thiểm Tây, bỗng nghe trên không vang lên tiếng kêu của quái điểu.

Tiết Cừ liền ngẩng lên nhìn, chỉ thấy một người cưỡi trên lưng chim, chính là Bạch Châu, chàng lập tức cất tiếng huýt gọi.

Trong thoáng chốc, quái điểu đã lượn vòng đáp xuống, chưa đến mặt đất, Bạch Châu đã tung mình xuống, chưa nhìn rõ người cậu bé, cậu bé đã cất tiếng nói:

- Tiết thúc thúc! Tiết thúc thúc! Chuyện không xong rồi!

Tiết Cừ ngỡ là Thường Tiểu Vân thọ độc thương quá nặng, dược lực vô hiệu, cả kinh. Bạch Vân thấy vậy nói:

- Vân cô cô uống thuốc vào là khỏi ngay, bình an vô sự. Nhưng hôm Bạch Châu đến, được tin Âm Dương lão quái của phái Vô Cực suất lĩnh môn nhân đang định gây hấn với gia gia và Thương Hải Thất Hữu!

Tiết Cừ được biết Thường Tiểu Vân bình an vô sự, lòng đã nhẹ nhõm nửa phần, lại nghe chỉ có người của phái Vô Cực, bèn hoàn toàn khoan tâm cười nói:

- Bạch Châu, ngươi đã đánh giá thấp lệnh tổ và Thương Hải Thất Hữu rồi, Âm Dương lão quái từ khi cụt mất một bàn tay, công lực đã suy giảm rất nhiều, không còn đáng sợ nữa, và Thư Bách Hội càng không phải là địch thủ của Túy Thánh Lạc tiền bối. Chỉ có Thư Tinh là đáng phải lo, nhưng ta nghĩ, y thị không bao giờ tham gia vào chuyện ấy...

Không chờ Tiết Cừ nói dứt, Bạch Châu đã xen lời:

- Tiết thúc thúc, chẳng phải Bạch Châu sợ, mà là các vị gia gia ấy có vẻ rầu rĩ, Lạc gia gia vội vàng truyền thụ Túy Bát Tiên chưởng cho Bạch Châu, trên mặt cũng mất đi vẻ khôi hài trước kia, nghe đâu không chỉ có phái Vô Cực, mà còn có người của Hải Thượng Hải và Quỷ Bà gì đó ở Động Đê động nữa...

Vừa nghe nói đến Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên ở Động Đê động, Tiết Cừ bất giác sững sờ, thời gian một năm qua nhanh thật, nhớ lại lời nói của Thường Tiểu Vân trên Thái Sơn, điều đáng sợ là độc Vực của Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên đã luyện thành, độc Vực này bình thường đã có thể hàm sa xạ ảnh, lại được Quỷ Bà huấn luyện, đủ biết lợi hại dường nào.

Nghĩ vậy, Tiết Cừ cũng kinh hãi, vội hỏi:

- Bạch Châu, ngươi đã rời khỏi bao nhiêu ngày rồi?

- Trước sau ba ngày!

Tiết Cừ lòng càng lo hơn, bèn quay sang Độc Cước Thần Khất nói:

- Cùng gia, tại hạ phải đi trước một bước...

Túy Thánh Lạc Thiên là bạn tri kỷ mấy mươi năm của Độc Cước Thần Khất, việc của Túy Thánh Lạc Thiên cũng là việc của ông, Tiết Cừ kinh hoàng lo lắng, ông càng kinh hoàng lo lắng hơn, không chờ Tiết Cừ dứt lời đã nói:

- Thiếu hiệp đi đi, lão khiếu hóa với Lục trưởng lão sẽ đi tìm thiếu hiệp!

Thế là, Tiết Cừ liền từ biệt hai người, cùng Bạch Châu lên lưng chim bay đi.

- o O o -